

Hồi 112

Tay Bạc Ngông Nhất

Tiếng hoan hô vang lên như tràng pháo lệnh.

Có kẻ cười lớn, thốt:

- Bầy điếm ! Lẽ đúng rồi ! Ta ăn rồi !

Hiên Viên Tam Quang cũng cười lớn không kém:

- Có kẻ ăn tất có kẻ thua ! Kẻ ăn cứ lãnh bạc, kẻ thua cứ cúi đầu, gật cho đủ số !

Lão chụp một cốc tiền, đếm rồi thốt:

- Năm mươi lượng ! Người định xơi ngon năm mươi lượng của ta ! Xui cho người !
Lấy bạc lại đi, rồi bước ra đây mà gật đầu đủ năm mươi cái !

Không ai nhận số tiền, như vậy là người đó không chịu gật đầu.

Hiên Viên Tam Quang hỏi luôn ba lượt, vẫn không có người nhận.

Người nhỏ thó, đen đúa ngồi bên cạnh lão, vụt chớp thân hình lên, bay ra rồi bay vào, tay có xách đầu một con bạc.

Con bạc kêu lên như heo bị chọc tiết:

- Không phải tôi ! Tôi không có đặt số tiền đó.

Đồ Kiêu Kiêu biến sắc, kêu khẽ:

- Thuật khinh công cao tuyệt !

Bạch Khai Tâm buột miệng tán theo:

- Đáng phụ thật !

Đồ Kiêu Kiêu trầm giọng:

- Khinh công cao, thân pháp lại cổ quái, con người này quả hiếm thấy trên đời.
Bình sinh ta chưa hề gặp một tay nào như vậy.

Bạch Khai Tâm cau mày:

- Lạ quá ! Mừng tượng ta có gặp hấn ở đâu đây ! Bất quá ...

Đồ Kiều Kiều cười lạnh:

- Bất quá, bây giờ người quên mất rồi, phải không ?

Bạch Khai Tâm cười hì hì:

- Ủ !

Lúc đó, người đen đúa nhỏ ốm đặt hán tử trên mặt bàn. Hán tử kêu rít rít:

- Không phải tôi ! Không phải ! Các vị trông lầm rồi !

Hiên Viên Tam Quang chụp gã, nhắc bổng lên, quát:

- Người tưởng con mắt của bọn ta vô dụng rồi à ? Người cứ hỏi những người chung quanh đây xem, bọn ta có trông lầm hay chẳng ?

Lão giận quá, vừa tát tay vào mặt gã hán tử, vừa mắng:

- Chơi gian, chơi lận, còn có thể được, chứ chơi quỵt, thua mà không chung là ăn đòn gấp ! Đã không biết điều sao còn vác mặt đến đây thử thời vận ? Cút đi cho ta khỏi chướng mắt !

Lão quăng hán tử đó bay qua đầu đám đông.

Sau màn trùng trĩ tên chơi quỵt, không một ai dám giở thói gì nữa.

Trong phút giây, sòng bạc huyền não trở lại như cũ.

Đồ Kiều Kiều lắc đầu, mỉm cười thốt:

- Ta nghĩ, Ác Đồ Quỷ nên đổi hiệu là Phong Đồ Quỷ mới đúng hơn.

Bạch Khai Tâm cười sặc sặc:

- Phải lắm ! Phải lắm ! Không còn danh hiệu nào xứng đáng hơn cho lão !

Đồ Kiều Kiều tiếp:

- Còn cái gã đen đúa nhỏ ốm kia, kỳ quái thật, sao lại sẵn sàng hiệp bọn với một lão điên ? Chẳng lẽ tiền bạc đó trời cứ đổ xuống vô tận cho họ ? Họ làm gì có lắm bạc mà chơi ngông thế ?

Rồi bà tiếp luôn:

- Có lẽ tiểu tử xuất thân là cự phú, bởi ít tuổi đời nên chưa rõ giá trị đồng tiền, khi hấn ở cái tuổi của ta, hấn mới biết đồng tiền đáng yêu như thế nào !

Bạch Khai Tâm phụ họa:

- Cho nên, người ta thường nói, nhất cử nhất động của nhĩ con ! Chưa đến tuổi năm mươi, nhất định chẳng ai hiểu nổi câu đó !

Đồ Kiều Kiều trừng mắt:

- Ai nói ta năm mươi tuổi rồi ? Cho người biết, năm nay ta chỉ có ba mươi tám cái xuân xanh thôi ! Ba mươi tám tuổi, ta vẫn hiểu câu đó rồi !

Bạch Khai Tâm cười hì hì:

- Năm trước người ba mươi chín tuổi, năm nay là ba mươi tám !

Đồ Kiều Kiều lạnh lùng:

- Nam nhân làm gì biết được một nữ nhân đến ba mươi tuổi rồi thì cái tuổi dừng lại độ đó không tăng thêm nữa, ít nhất cũng từ năm năm ! Khi họ đến tuổi bốn mươi rồi, thì tuổi bắt đầu đi ngược trở lại ba mươi chín, ba mươi tám, ba mươi bảy ...

o0o

Hiên Viên Tam Quang hét:

- Các người đặt tiền xong chưa ? Ta sắp khai chén đấy nhé !

Một tiếng cạch vang lên, Hiên Viên Tam Quang vừa chụp chén, bỗng có một người kêu lên:

- Khoan ! Chờ tôi một chút !

Thanh âm do nữ nhân phát ra. Người thốt còn ở bên ngoài cửa, nhưng tiếng thốt vọng vào, át cả tiếng huyền não bên trong.

Hiên Viên Tam Quang cười đáp:

- Cái lệ cờ bạc, ai đến trễ thì chơi canh sau, không kịp canh này còn canh kế, đâu có thể vì một người mà bắt nhiều người phải chờ ? Tuy nhiên, giọng nói nghe êm tai quá, ta cũng phá lệ chờ người !

Âm thanh trong trẻo đó tiếp nối:

- Đa tạ !

Ai ai cũng muốn thấy con người đó như thế nào, bởi âm thanh hấp dẫn lạ lùng.

Họ đều quay đầu, nhóng cổ.

Họ chẳng thấy gì cả, chỉ thấy đám người chen chúc tại cửa ngõ rạp qua hai bên, đồng thời kêu la oải oải.

Rồi có người hét:

- Tránh ra ! Tránh ra cho người ta đi qua !

Kế đó, năm sáu đại hán xuất hiện, mặc áo gấm, hùng mãnh như những chiếc tháp sát, tay cầm roi da, họ xông vào như hùm, như hổ quần giữa đàn dê.

Trong đám con bạc, cũng có lắm tay khá, khi nào lại chịu để cho kẻ đến sau dành chỗ trước ? Họ phun râu, trừng mắt, định sanh sự, nhưng rồi thấy khí thế của bọn đại hán áo gấm, họ ngán ngay, nhịn luôn mà núp mình qua hai bên, nhượng lối !

Bọn đại hán lại đẩy đám người sát vào hai bên tường.

Cả Đồ Kiều Kiều và Bạch Khai Tâm cũng bị dồn luôn.

Bạch Khai Tâm cau mày, thốt:

- Bọn tiểu tử này hống hách quá, để ta cho chúng một bài học mới được !

Đồ Kiều Kiều chớp mắt, mỉm cười:

- Đừng nóng ! Nếu người muốn xem một tấn kịch thích thú, thì nên tuyệt đối bất động !

Vừa lúc đó, có thêm bốn đại hán áo gấm nữa, tiến vào, cứ hai tên khiêng một chiếc rương, trông dáng điệu của chúng thì rương hẳn là phải nặng lắm.

Chúng mang hai chiếc rương đến trước bàn, đặt xuống đó, đoạn phân ra đứng hai bên.

Hiên Viên Tam Quang đảo đôi tròng mắt mấy lượt, cười vang, rồi thốt:

- Không ngờ một tòa miếu nhỏ lại được bồ tát viếng thăm !

Lão vỗ nhẹ tay lên đầu vai người đen đúa nhỏ thó bên cạnh, lại cười, rồi tiếp:

- Huynh đệ ơi ! Có phải huynh đệ đã nói là không có tay chơi xứng đáng để chơi một phen cho sướng phải không ? Lão phu tưởng là đã đến lúc cơn ngứa ngứa của huynh đệ được gãi bằng thịch rồi đó nhé !

Người đen đúa không lộ vẻ cảm nghĩ nào. Y cũng chẳng nói một tiếng gì, nếu đôi mắt không mở thao láo thì người ta phải cho là y đang ngủ say.

Cũng vừa lúc đó, ba mỹ nhân bước vào, ba thiếu phụ có vẻ đẹp mà hai tiếng «mỹ nhân» chỉ hình dung được một phần nhỏ thôi.

Sòng bạc nào lại chẳng có tiếng ồn ào, song ba nàng vào rồi, là cả đồ trường im thin thít.

Sòng bạc biến thành một bãi tha ma, một phần mộ với trăm ngàn tượng đá, những tượng đá há mồm, trợn mắt.

Ba thiếu phụ có dụng mạo tương tự nhau sáu bảy phần, xem chừng họ là tỷ muội của nhau.

Họ không mặc y phục sặc sỡ, sang quý, song nàng nào cũng có cử chỉ đại phương.

Một vài món trang sức nơi người họ, cộng với tánh cách đại phương, thừa nói lên cái thân phận cực cao của họ.

Đừng nói là ở tại một tiểu trấn xa xôi này, cho dù ở tại kinh thành, các nàng xuất hiện là nổi bật ngay, vượt hẳn hạng tiểu thơ quyên môn thế phủ.

Bạch Khai Tâm vốn là tay hiếu sắc, trông thấy ba nàng rõ dãi ngay.

Đồ Kiều Kiều cười khẽ, rí bên tai y:

- Người động tâm rồi phải không ? Đừng ! Ta thành thật khuyên người !

Bạch Khai Tâm hừ một tiếng:

- Tại sao chứ ?

Đồ Kiều Kiều đáp:

- Tại vì thứ đó khó trêu vào lắm lắm !

Bạch Khai Tâm lại hừ một tiếng:

- Họ là ai ? Tại sao lại khó trêu ?

Đồ Kiều Kiều tiếp:

- Tuy ta không biết họ là ai, nhưng ta đoán được toàn là những tay độc ! Họ là những trái cấm, rồi người xem, đến cả Hiên Viên Tam Quang cũng nuốt không trôi nữa đấy !

o0o

Y phục bất đồng, dung nhan tương tự, ba nàng có dáng đi rất giống nhau. Họ đã đến trước mặt Hiên Viên Tam Quang, họ cùng cười.

Nàng vận áo tím thốt:

- Để các hạ chờ lâu, thật lỗi quá.

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Không quan hệ ! Từ lâu tại hạ chưa có dịp gây sòng với mỹ nhân, dù có phải đợi lâu hơn chút nữa, cũng được như thường.

Lão có lễ độ đối với ngoại nhân, thật là một sự hiếm có, một ngoại lệ vậy.

Bạch Khai Tâm mỉm cười:

- Thì ra, Ác Đồ Quỷ cũng biết thích mỹ nhân !

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Sở dĩ lão nhã nhận như vậy là vì canh bạc chưa bắt đầu, Khi có sự ăn thua rồi, lão chỉ nhìn thấy những con bài, những hạt xúc xắc, ta đã nói, đến cả cha lão, lão còn không liếc mắt, hà huống nữ nhân !

Bạch Khai Tâm gật đầu:

- Đúng ! Cũng như con lang, con sói đang đói, gặp mỹ nhân, thì chỉ thấy thịt, chứ đâu thấy sắc !

Bọn đại hán áo gấm mang vào ba chiếc ghế, dùng tà áo gấm lau sạch bụi, rồi cung kính kính mời ba nàng ngồi.

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay.

- Hiện tại, xin mời tam vị cô nương đặt đi cho !

Thiếu phụ áo tím quay sang đại hán áo gấm đứng bên cạnh, khẽ gật đầu.

Đại hán mở nắp một chiếc rương, bạc trong rương chiếu sáng, làm mọi người hoa mắt.

Người ta hoa mắt, Hiên Viên Tam Quang lại sáng mắt, cười thốt:

- Thì ra cô nương có chuẩn bị đánh lớn đây mà ! Tìm đến tại hạ, là cô nương tìm đúng người rồi !

Thiếu phụ áo tím hỏi:

- Tiền đặc có giới hạn không ?

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Cô nương yên trí cứ tùy tiện đặt, càng nhiều càng tốt, nhà cái thừa sức chung nếu thua !

Thiếu phụ gật gù:

- Vậy là tốt !

Nàng vẫy tay:

- Năm vạn ! Chấn !

Năm vạn !

Nàng buông giọng thản nhiên, xem như nói đến một mảng lông ?

Năm vạn là cả một sự nghiệp tổng hợp của toàn thể tay chơi hiện diện !

Bạch Khai Tâm giật mình hỏi:

- Có thật là họ đến đây đánh bạc chẳng ?

Đồ Kiều Kiều lắc đầu:

- Chắc là không ! Hạng người đó, nếu muốn chơi bạc thì đâu cần phải đến những chốn như thế này ?

Bạch Khai Tâm cau mày:

- Chẳng lẽ họ đến tìm Ác Đồ Quỷ mà sanh sự ?

Đồ Kiều Kiều trầm ngâm một chút:

- Hiện tại, ta không thể ước đoán được dụng ý của họ, tuy nhiên, mình cứ đợi xem, đêm nay, Hiên Viên Tam Quang phải vất vả với họ lắm đó !

Lúc đó, người nhỏ thó bên cạnh Hiên Viên Tam Quang như bừng tỉnh mộng, mặt y sáng rực lên.

Hiên Viên Tam Quang xoa xoa hai tay liên hồi, lải nhải không ngừng:

- Tốt ! Tốt quá ! Cô nương càng đặt lớn, tại hạ càng thích thú !

Hai bàn tay to bằng mặt quạt bỗng chụp chiếc chén, miệng há rộng, lão quát to:

- Mở !

Hai hạt xúc xắc ngửa mặt đó, một hạt một điểm, hạt kia bốn điểm.

Có người trong đám đông thở dài, lẩm nhẩm:

- Năm điểm ! Lẻ ! Nhà cái ăn !

Thiếu phụ áo tím không chớp mắt, mừng tượng năm vạn thua, bằng giá trị năm đồng tiền.

Nàng vẫy tay:

- Năm vạn nữa ! Vẫn mặt chắn luôn !

Hiên Viên Tam Quang cười tít:

- Hay quá ! Cứ đặt ! Cứ đặt !

Xúc xắc lại reo lác cách trong chiếc chén. Rồi chén mở ra, bày hai mặt, một tam, một lục.

Lại lẻ !

Thiếu phụ áo tím đặt mặt chắn luôn sáu lần. Mặt lẻ hiện lên sáu lần.

Hai chiếc rương đã cạn một.

Người trong sòng bạc xuất hạn ướm đầu.

Nàng áo tím vẫn thản nhiên, mặt không đổi sắc ?

Hai nàng hai bên cứ cười cười nửa nụ, không nói gì, không cau mày, không biến đổi tư thế ngồi.

Hiên Viên Tam Quang tươi hẳn ra, cười vang:

- Đặt đi ! Đặt đi !

Nàng áo tím hỏi:

- Còn bao nhiêu ?

Đại hán áo gấm đáp:

- Hai mươi vạn !

Nàng áo tím điềm nhiên:

- Đặt hết !

Đại hán rợn mình, hỏi:

- Chắn hay lẻ !

Nàng áo tím buông nhẹ:

- Vẫn mặt chẵn !

Nàng không bỏ mặt chẵn.

Đám đông bắt đầu xao dợn. Nhưng hạt xúc xích vừa reo lập tức mọi người cùng im lặng, và bao nhiêu ánh mắt đều hướng dồn về chiếc chén.

Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Cô nương vẫn giữ mặt chẵn ?

Thiếu phụ điềm nhiên:

- Chẵn !

Hiên Viên Tam Quang, gật gù:

- Ta phục ! Phục thật sự !

Lão dùng đến tiếng ta ! Thế là Ác Đồ Quỷ đã hiện hình trọn vẹn.

Bây giờ, sự đời đối với lão gom vào chiếc chén trước mặt, để tập trung trên hai hạt xúc xích.

Người ngồi bên cạnh lão bắt đầu rịn mồ hôi trán.

Bỗng, một tiếng quát vang lên:

- Mở !

Vẫn lẻ ! Lẻ lần thứ bảy !

Năm mươi vạn bạc ! Bảy lần lẻ !

Người ngoài cuộc xì xào bàn tán, tiếc rẻ, tiếc mắc, có kẻ toát mồ hôi lạnh.

Người trong cuộc thản nhiên, mặt không đổi sắc.

Hiên Viên Tam Quang cũng không giữ được bình tĩnh. Lão giật mình, tự hỏi, hôm nay sao mà may mắn thế !

Ba nàng từ từ đứng lên, từ từ quay mình, dợm bước ra.

Hiên Viên Tam Quang vụt gọi:

- Ba vị khoan đi !

Nàng áo tím day đầu lại:

- Các hạ có điều chi chỉ giáo !

Hiên Viên Tam Quang thốt:

- Hơn năm mươi năm đánh bạc, trừ hoàng đế ra, bởi tại hạ chưa có dịp chơi với hoàng đế nên không rõ như thế nào, tại hạ không hề thấy tay chơi hào sảng như các vị.

Nàng áo tím cười duyên:

- Đa tạ !

Hiên Viên Tam Quang tiếp:

- Gặp đối thủ cỡ đó, tại hạ đâu có thể xem như khách qua đường, buông lời dễ dàng !

Nàng áo tím hỏi:

- Các hạ muốn bọn này tiếp tục ?

Hiên Viên Tam Quang hỏi lại:

- Cô nương không muốn gỡ gạc sao ?

Nàng áo tím mỉm cười:

- Rất tiếc hôm nay bọn tôi thua sạch. Xin hẹn hai hôm nữa.

Hiên Viên Tam Quang thốt:

- Lệ cờ bạc, không chấp nhận chơi chịu, song đối với cô nương, tại hạ bằng phá cái lệ đó. Cô nương cứ tiếp tục, cứ đặt, bao nhiêu cũng chẳng sao !

Nàng áo tím hỏi:

- Các hạ tin được bọn tôi ?

Hiên Viên cười ha hả:

- Chỉ cần cô nương bằng lòng tiếp tục, tại hạ sợ gì cô nương thiếu một vài lượng chứ ?

Nàng áo tím trầm ngâm một lúc, rồi cả ba dùng ánh mắt hỏi ý kiến nhau.

Sau cùng thì họ quay mình trở lại, bước tới chỗ cũ, trước chiếc bàn.

Đồ Kiều Kiều thấp giọng thốt:

- Ta biết mà, khi nào Ác Đồ Quỷ để cho họ ra đi dễ dàng.

Bạch Khai Tâm tiếp:

- Xem ra, ba nàng đó là những tay non, người ta toan chìm xuống nước mà cũng chẳng hay biết chi cả ! Ha ha ! Họ muốn gỡ gạc, chỉ sợ mất luôn cả quần !

Đồ Kiều Kiều hỏi:

- Người tưởng họ muốn gỡ gạc !

Bạch Khai Tâm hừ một tiếng:

- Không gỡ gạc thì làm gì chứ ? Người đã nói họ đến đây để gây phiền phức cho Ác Đồ Quỷ, song họ đã thua hết và lại đi ngay, họ có ý ác gì đâu ?

Đồ Kiều Kiều chỉ cười, không đáp.

- o O o -